

Илия Енчевъ

М у с а л а

Високо възвишавай се,
О горди великанъ*.

Ив. Вазовъ

Пжтуваме отъ Чепино презъ Белмекенъ. На третия день, 12 августъ вечеръта, бѣхме на хижата, северно отъ Мусала. Въ 3 часа водачътъ ни разбуди, за да можемъ преди изгрѣвъ слънце да стигнемъ на върха, когато се откривала най-ясна гледка. Всички изпитвахме особено вълнение въ очакване на нѣщо необикновено. Всички бързаха да не губятъ минутка — веднага да тръгнатъ. Къмъ 3 и пол. часа, още тъмно, бѣхме вече на пжтъ — не само нашата група (четирмата) — а дълга върволица отъ 30—40 души, тия, които искаха най-рано да се изкачатъ на Мусала.

Щомъ се отдалечихме отъ хижата, очитѣ бързо се нагодиха да виждатъ пжтеката. Нощъта бѣше необикновено ясна. Починали сравнително добре, ние бѣхме бодри и много радостни, че сме вече тѣй близо до цельта, която три дена преследваме съ такива грамадни усилия. Въ главата на всѣкиго владѣе само една мисълъ: качваме се на Мусала — Монблана на Балканитѣ! За прѣвъ пжтъ въ живота си се качваме толкова високо — на толкова високъ връхъ (2926 м.)! Та не е ли това едно събитие въ живота на човѣка?

Скоро навлѣзохме въ камениститѣ сипеи. Пжтеката бѣше просто отъ грубо изравнени камъни. И лесно се губѣше отъ очи, но и лесно се познаваше, че сме се отклонили отъ нея, защото ведна-